

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **barra.cz, s.r.o.**, se sídlem Praha 3, Husitská 115/86, zastoupeného Mgr. Janem Švarcem, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 695/24, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem Praha 1, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2017, č. j. 8 A 53/2014 – 40,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2017, č. j. 8 A 53/2014 – 40, **se zrušuje.**
- II.** Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2014, č. j. 3/2014-150-SPR/4, **se odmítá.**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Ministerstva dopravy (dále též jen „žalovaný“) ze dne 17. 2. 2014, č. j. 3/2014-150-SPR/4, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti (části) usnesení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 9. 2013, č. j. 982436/2013, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Usnesením správního orgánu I. stupně bylo přerušeno řízení ve věci žádosti o přihlášení vozidla tov. zn. X, r. z. X, do registru silničních vozidel na žalobce jako nového vlastníka a provozovatele, neboť žalobce nesplnil povinnost: (1) zaplatit poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků ve výši 3.000 Kč (část napadená odvoláním), (2) zaplatit správní poplatek za registraci ve výši 800 Kč a (3) doplnit žádost o protokol Stanice technické kontroly o vyhovující technické prohlídce. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou navrhoval zrušení tohoto rozhodnutí za současného zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2017, č. j. 8 A 53/2014 – 40, byla žaloba zamítnuta.

[2] Městský soud žalobu věcně projednal. V napadeném rozsudku se zabýval spornou otázkou výkladu ustanovení § 37e odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), jenž byl správními orgány na žádost žalobce aplikován. Po rozboru relevantní právní úpravy přisvědčil názoru žalovaného, že povinnost platit při první přeregistraci vozidla tzv. ekologický poplatek ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o odpadech dopadá i na případ žalobce. Žalobu proto zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nezákonnost napadeného rozsudku. Dle jeho názoru městský soud dospěl ke správným skutkovým zjištěním a správně uvedl, že nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. 666/02, týkající se restriktivního jazykového výkladu v duchu právní zásady *in dubio mitius*, lze aplikovat všude tam, kde orgán veřejné moci rozhoduje o právech a povinnostech fyzických či právnických osob. Dle stěžovatele však městský soud přijal mylný závěr, že citovaný judikát na daný případ nedopadá, jelikož sporné ustanovení nemá umožňovat několikový výklad. Přitom již samotná argumentace v odůvodnění napadeného rozsudku dle stěžovatele postrádá vnitřní integritu, neboť městský soud na straně jedné uvedl, že text citovaného ustanovení nevykazuje žádné prvky víceznačnosti, umožňující různý výklad, na stranu druhou však konstatoval, že předmětné ustanovení nelze podrobit pouze jazykovému výkladu, který nabízí stěžovatel. Z uvedeného je tedy patrné, že i sám městský soud připustil, že sporné zákonné ustanovení umožňuje více výkladů. Je tak namístě postupovat ústavně konformním způsobem a v souladu s judikaturou Ústavního soudu vyložit sporné ustanovení za užití zásady *in dubio mitius*, tzn. že v případě alespoň jednoho převodu vozidla, ke kterému došlo před 1. 1. 2009 se tzv. ekologický poplatek nevybere. Opačný postup stěžovatel považuje za porušení ústavně garantovaného práva vlastnit majetek.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze všeho nejdříve zdůraznil absenci své pasivní legitimace, neboť gestorem zákona o odpadech, z něhož vyplývá povinnost hradit předmětný tzv. ekologický poplatek, je Ministerstvo životního prostředí. Z opatrnosti však, pokud jde o samotné meritum věci, v plném rozsahu odkázal na své vyjádření k žalobě.

[6] Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, 3 a 4 s. ř. s. Shledal přitom vady uvedené v odstavci 4, větě za středníkem citovaného ustanovení, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[7] Z koncepce soudního řádu správního vyplývá, že správní soudy nepřezkoumávají každé rozhodnutí správního orgánu, ale pouze rozhodnutí splňující podmínky vyplývající z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Tomu odpovídá dikce ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s., dle kterého je žaloba nepřijatelná, *domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno*. Jedním z případů tzv. kompetenčních výluk jsou pak *úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem* [§ 70 písm. c) s. ř. s.].

[8] Rozhodnutí o přerušení řízení (ať už vydané z jakéhokoliv důvodu), ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu považuje právě za takový úkon správního orgánu, jímž se (jen) upravuje vedení správního řízení. Vzhledem k tomu je podle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu a žaloba, kterou se stěžovatel domáhá jeho přezkoumání, je podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřijatelná. Takovou žalobu soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne (viz například rozsudky ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 As 64/2007 - 62, ze dne 30. 1. 2009,

č. j. 4 As 48/2008 – 23, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 As 48/2009 – 54, ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 52/2010 – 61, a ze dne 8. 11. 2017, č. j. 1 As 202/2017 – 76, či usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 – 46, č. 3013/2014 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[9] Na základě všech výše popsaných skutečností je proto nutno konstatovat, že městský soud pochybil, pokud podanou žalobu věcně projednal, namísto toho, aby ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. Městský soud tak své rozhodnutí zatížil vadou, která měla vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí, čímž došlo k naplnění kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Za této situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než postupem dle ustanovení § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušit a současně za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 věty první za středníkem žalobu pro nepřípustnost odmítnout.

[10] Za situace, kdy rozhodnutím Nejvyššího správního soudu řízení před správními soudy končí, je jeho povinností rozhodnout i o nákladech soudního řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Jelikož výsledkem řízení před správními soudy obou stupňů bylo odmítnutí žaloby, je za daného stavu namístě aplikovat ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu